



LA VEU DEL MUSSOL

Butlletí de l'A.P.M.A. (Agrupació per a la Protecció del Medi Ambient de Vilanova i la Geltrú)

C/ Sant Sebastià, 11

NUMERO 6

ESTIU 1994

MÉS BOMBERS I NO TANTS MOSSOS

- 4 de la tarda. Comencem a cop de branca, però no podem entrar al bosc, fa massa calor. Al cap de 3/4 d'hora arriba el camió de bombers, i comencem a apagar muntanya amunt. Mirant cap el Castell d'Olèrdola el foc va avançant. Quan arribem a dalt de tot, sentim 'És la policia, per motius de seguretat desallotgin l'urbanització...'. La gent no marxa i es queda per protegir les cases. El foc està arribant i la nostra línia està a punt de tallar-lo. Merda!. Ens hem quedat sense aigua, les cubes que suministraven al camió l'han deixat. No som a temps, el foc agafa força. S'ha d'anar cap a les cases. Salvats!. De cop apareix la cuba d'Hospitalet de 6.000 litres. S'empalmen les mànegues i aconseguim extingir el front. Són les 11. És el moment de sopar. Cap a Sant Pere de Ribes veiem com una altra muntanya crema... diuen que tant sols hi ha voluntaris.

Nombroses situacions com aquesta es van viure en els focs de Berga, Bages, Vallès, Canyelles, Alt Camp, València, Múrcia, Andalusia.

Desesperació, impotència i ràbia són sentiments que s'acumulaven en el pensament de nombrosos voluntaris. Molts ens preguntàvem: Que succeïa amb el suministrament d'aigua?. On estaven els avions, helicòpters, camions de bombers?.

En el Parc Natural del Garraf es cremaren 5.000 Ha, a Canyelles es cremaren 1.500 Ha, a tota Catalunya 38.000 Ha, i a resta de la costa del mediterrani el número d'Hectàrees puja ja a més de 150.000.

En tot aquest seguit de focs la resposta de la societat civil, i en concret els joves, ha deixat el llistó bastant alt per alguns polítics. Els qui vam viure de prop el foc podem assegurar que el que va mancar van ser vehicles, personal dels bombers i mitjans aeris. Davant d'aquesta situació algunes preguntes són

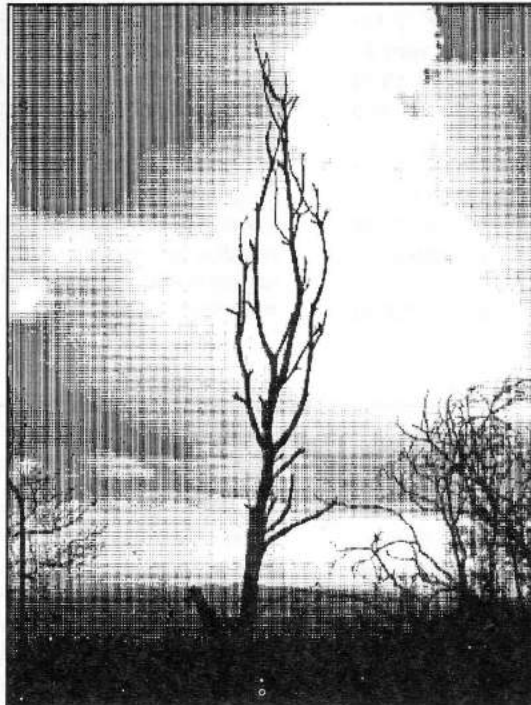
indefugibles: Quin tipus de prevenció ha dissenyat el senyor Marimon (conseller d'Agricultura) que quan hi ha diversos focs, i sense vent, aquests es propaguen més que mai?. De quins mitjans ha dotat el cos de bombers la senyora Cuenca (consellera de Governació), que quan hi ha diversos focs, no hi ha prous mitjans?. Aquests dos consellers són responsables d'una política temerària, que enguany s'ha saldat amb víctimes humanes, un ? % del territori català arrasat, un sector rural greument afectat. En definitiva un desastre ecològic.

I és que a la nostra comarca el desastre l'ha causat una empresa privada situada al mig d'una zona forestal. Apart d'una pirotècnia era també un magatzem d'explosius? És idoni l'emplaçament? Se'ns oculten dades?

Estem davant d'una progressiva transformació del nostre territori. L'activitat humana i aquesta climatologia extrema en els períodes d'estiu estan contribuint a una desertització del sud d'Espanya i la conca mediterrània. Les prioritats han de

canviar i ja va sent hora de que totes les administracions assumeixin el problema i comencin a treballar coordinadament. Aquest no és un problema polític, sinó d'existència.

A.P.M.A.



L'ALTRA CARA DEL GOS

L'abandonament de gossos no és un problema ecològic de gran magnitud. Probablement un ecòleg ens diria que des de el seu punt de vista aquest és un problema menyspreable, que no afecta la dinàmica dels ecosistemes, com ho podria fer una autopista, una pedrera, un abocador, etc.... Però és innegable que es tracta d'un problema de consciència i d'ètica de la nostra societat.

Bona part de persones tenen un gos com animal de companyia, es tracta d'un element de suport, d'estimació. Però sovint aquest gos esdevé un estorb i es quan aquest és abandonat en un mitjà urbà o rural hostil per l'animal. La problemàtica associada a l'abandonament dels gossos és diversa, des de seguretat per les persones, atacs a bestiar, higiene, etc.... Però

no és menys penós pel gos, qui acostumat a obtenir l'aliment de mans del propietari ara se l'ha de procurar de qualsevol manera (contenedors, abocadors, etc...), atropellaments a la carretera i abandonaments traumàtics.

Segons dades oficioses s'estima que el número de gossos abandonats a la comarca del Garraf supera els 800 a l'any. Els nuclis més problemàtics són Vilanova i Sant Pere de Ribes. Aquesta situació és especialment greu a l'estiu quan la causa dels abandonaments són les vacances dels seus propietaris.

La llei del 4 de Març de 1988, decretada per la Generalitat, determina que els ajuntaments seran els responsables de la recollida d'aquests animals i per a tal efecte hauran de disposar d'unes instal·lacions adequades, que hauran de tenir el permís

de la Generalitat i un llibre de registre.

Doncs malament, cap dels municipis de la nostra comarca compleix la llei. El municipi de Sant Pere de Ribes i Canyelles no tenen cap mena d'instal·lació. Sitges té una mena de gossera municipal a prop de l'Atlantida, que no reuneix condicions sanitàries, en la qual els gossos s'esperen a la Diputació. Vilanova també té una gossera a l'antic abocador de Vilanova en condicions semblants a la de Sitges, però en aquest cas els gossos són recollits per la protectora de Cubelles de forma voluntària. A Cubelles la Protectora els hi soluciona el problema.

La Diputació organitza partides de recerca dels gossos de la comarca per un cost de 35.000 ptes i després els sacrifica.

Si els nostres ajuntaments no són capaços de solucionar de forma ètica, un problema de valor econòmic relatiu tant petit com aquest, difícilment podrem confiar en que puguin solucionar problemes ambientals de major magnitud.

Per la nostra part estudiem la possibilitat de denunciar a aquells ajuntaments que no compleixin la normativa, però a més a més exigirem que la Diputació no toqui els gossos.

Juanjo Iraegui

CAP A UN NOU MODEL DE GESTIÓ DE L'AIGUA

Les necessitats creixents de la població, els canvis climàtics, i l'alarmant contaminació de rius i aqüífers subterranis fan que l'aigua cada cop més, i especialment a la nostra comarca, sigui un recurs escàs.

Aquesta evidència ens obliga a gestionar l'aigua des de l'òptica de l'estalvi i la reutilització.

Contràriament, no sembla que la Mancomunitat Penedès-Garraf ho entengui així al apostar per l'increment de l'oferta, amb la propera realització d'una gran infraestructura que conduirà cada any 5 milions i mig de m³ d'aigua de Abrera a Vilanova i la Geltrú.

Aquesta obra, a més d'augmentar la regressió i salinització del Delta del Llobregat, ja prou preocupant amb el desviament del riu, no farà necessari cap pla de sanejament dels nostres pous i aqüífers, actualment força degradats.

El nou model de gestió de l'aigua que caldria haver

adoptat, hauria de regenerar tots els nostres propis recursos hídrics, i aplicar mesures d'estalvi que passin per regular el consum dels pous de la indústria (actualment sense control), incorporar contadors en els usuaris, penalitzar l'excés de consum, redissenyar sistemes d'irrigació en l'agricultura (com el goteig informatitzat), endegar campanyes de conscienciació, i també d'altres mesures que fomentin la reutilització com l'aprofitament de l'aigua que es perd, o circuits d'aigua ja utilitzada per aquells usos que ho permetin (es el cas del reg de jardins o moltes aplicacions en processos industrials).

Pero sense oblidar que el problema de l'escassetat de l'aigua està íntimament lligat a les pluges àcides, emissions tòxiques, l'escalfament global, l'ús de fertilitzants químics, residus urbans i industrials, i pels quals cal desenvolupar urgentment les propostes que des de fa anys reivindica el moviment ecologista.

Joan Carles Ximenes

EL TEMPS I EN PATUFET

En Patufet rumiejava, passejava amb un gran llibre obert a les mans. El Manual de l'Estadista l'entusiasmava. Sempre quedava embadalit al novè capítol; l'havia mirat i remirat, se'l sabia de memòria, i les pàgines ja eren brutes i arrugades de tant delit amb què el repassava. El cas és que el llibre tenia ben bé un centenar de capítols, i fins i tot un annex en forma de clàusula que modificava el contingut dels anteriors capítols. A en Patufet no calia preguntar-li res dels altres capítols: ell insistia en parlar sempre del novè, tal li era el seu delit. De fet, hi hagué algú, senyors/es lectors/es, que assegurà que en Patufet mai va passar del novè capítol.

Als seus amics els encantava sentir-lo parlar del novè capítol; els semblava de ben segur sentir-se al·ludits d'una o altra forma en el monòleg d'en Patufet. L'escoltaven i se'n admiraven, se sentien acollits, protegits.

Però arribà un dia en què, durant una d'aquelles lectures en veu alta, apassionat i absort com deambulava, no va adonar-se d'un gran arbre que se li acostava. Aquell tronc ferm i dur com un roc, va xocar amb el front cabilós d'en Patufet. El cop fou molt fort, i malgrat tot va ser un cop sec i sord. Ningú s'adonà de l'accident. Amb el cop en Patufet havia perdut el llibre, però aquell novè capítol encara el recordava, i el podria repetir una i altra vegada.

De mica en mica, potser a causa del cop, a en Patufet se li anà esborrant el record d'aquelles paraules escrites que tant el deleitaven. Als seus amics, però, encara els agradava sentir-lo parlar. La gent, en sentir en Patufet, i en haver-lo sentit tantes vegades, quasi no notaven la paulatina amnèsia. Malgrat fer-se cada cop més repetitiu, d'altra manera no podia ser, la gent mai va poder evitar esclatar en eufòrics aplaudiments en sentir aquelles

cadències que en Patufet sabia encara recitar. I és que en Patufet, potser després del fort cop, i en veure'l predicar dia rera dia sense ja res entre les mans, va convertir-se en una espècie de fill predilecte de la multitud. Potser pel costum, potser per un amor etern a les tradicions, potser per sentimentalisme, o potser, fins i tot, per una certa llàstima, la gent continuava aclamant en Patufet. S'havia fet amo i senyor de carrers i places, el primer en tots els aconeixements dignes d'un bon pregoner. Li reservaven sempre aquest privilegi i sempre els corresponia recitant-los el novè capítol amb un delit irrefrenable.

Per aquella contrada, regió, o nació (no ho sabia ningú del cert), en Patufet s'havia convertit en símbol inequívoc del sentiment popular envers la seva terra. Ell, sempre tant fidel a les arrels i tradicions, encarnava com ningú l'ànima popular de la regió, i la gent d'aquells paratges, cada cop més àrids de tantes caminades com feia i refeia en Patufet, se l'estimava com s'estima a un pare o com s'estima a un fill.

Van anar passant els anys, i aquell llibre es va reeditar, i a cada reedició l'annex era més i més gran, fins que ocupà totes les planes del llibre. En Patufet no en veié mai cap altre de manual. Diu la llegenda que els anys li portaren una amnèsia profunda, fins que les seves circumstàncies l'obligaren a romandre per sempre més abandonat com un moble inútil, estès en el desert que havia estat abans un esplèndid bosc de la seva estimada regió. Esgabellat sobre la terra seca, se l'havia sentit alguna vegada repetir aquests mots:

"indústria, indústria..."

Bernat Jiménez

RECOLLIDA SELECTIVA INTEGRAL DE RESIDUS MUNICIPALS: UN COMPROMÍS SINCER O UN DISCURS POLÍTIC BUIT?

Si fem una retrospectiva sobre el tema de la recollida selectiva de residus municipals, a les comarques de l'Alt Penedès i el Garraf, veurem que les accions per tirar-la endavant, des de les administracions pertinents, han estat modestes, poc coherents i no comprometen a res, si es dona realment el cas que l'administració opti, sense embuts, per la recollida selectiva a les nostres comarques.

El temps ha anat passant irremeiablement i, també irremeiablement, l'abocador annex a la planta de recuperació de Vilafranca ha assolit els seus límits de capacitat sense ésser clausurat, de manera que ha anat creixent en alçada, tot esdevenint un turó digne de ser afegit al mapa topogràfic de l'Alt Penedès. Malgrat la filosofia seguida del "ja ho farem demà", la clausura d'aquest abocador és perillosament propera, aleshores el rebuig haurà d'ésser transportat a un abocador extern a les nostres comarques. Aquest transport resultarà molt car, però això és el que s'hauria de fer, fins que s'implanti la recollida selectiva a l'Alt Penedès i el Garraf, moment en què sabrem el rebuig que generem, aleshores disposarem de

p r o u
informació per a dimensionar i adequar, dins el nostre àmbit, un abocador per als materials de la brossa que no poden ser revalorats.

La Coordinadora de Grups Ecologistes del Penedès-Garraf va organitzar, el passat 28 de maig, la jornada: "Recollida Selectiva Integral a l'Alt Penedès i el Garraf. L'única solució per a les deixalles... Quan?", davant la poca transparència amb què s'estava

portant, des de l'administració, la gestió d'aquest tema. Amb l'objectiu d'aclarir alguns conceptes, la jornada es va cloure amb una taula rodona, en què Mancomunitat, ajuntaments i ecologistes hi van dir la seva. Una qüestió que preocupava especialment eren les negociacions que estava fent

1992	MANCOMUNITAT PENEDÈS-GARRAF
kg. brossa anual	81.779.895
kg. brossa diària	225.521
kg. capacitat planta	ap. 150.000

la Mancomunitat per a ubicar la planta de compostatge de l'Alt Penedès, al terme municipal de Castellet i la Gornal, en una pedrera que ells creuen que és molt adequada per a instal·lar-hi un abocador que podria substituir el de Vilafranca, un cop clausurat. D'altra banda, encara no s'havien fet gestions per a ubicar la planta de compostatge del Garraf.

El debat creat a la taula rodona va posar de relleu el fet que no existeix cap projecte global, amb un calendari marcat, a partir del qual es tiri endavant la recollida selectiva a l'Alt Penedès i el

Garraf. D'altra banda, els mateixos alcaldes no sabien què farien del rebuig generat per la planta de Vilafranca, un cop clausurat l'abocador annex a aquesta, això va palesar una

significativa manca de previsió respecte el tema dels residus municipals. Així mateix, cal dir que es va insistir en la viabilitat d'instal·lar un abocador "de transició", mentre no s'implanta la recollida selectiva; aquesta fóra, sens dubte, l'opció més barata. Si els

representants de les diferents administracions que van participar a la taula rodona es van sentir pressionats, més que queixar-se per la desconfiança que mostrava el públic assistent, haurien d'haver reconegut que el tema s'estava portant amb massa flexibilitat i poc rigor. Així mateix, voldríem, en aquest article, demanar a alguns polítics que s'abstinguessin d'esmentar, en els seus discurs, raonaments de caire ecològic, sovint falsos, amb l'objectiu de justificar la línia seguida en casos com ara el de la recollida selectiva de residus municipals.

Des del dia 28 de maig fins avui, el tema ha evolucionat de la següent manera:

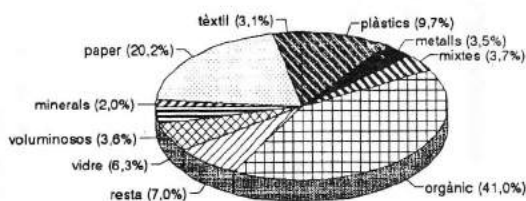
La Mancomunitat ha encarregat, al Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius, un estudi per a ubicar la planta de compostatge del Garraf. La planta de compostatge de l'Alt Penedès, sense cap estudi d'ubicació, s'està intentant col·locar a Castellet i la Gornal, però degut a la poca informació que s'ha donat als veïns d'aquesta població, ha començat a moure la cua un moviment social de rebuig cap a la instal·lació de la planta en qüestió.

El mes de gener de 1995 l'abocador annex a la planta de Vilafranca serà clausurat. Ha sortit a concurs públic el transport del rebuig cap a un abocador extern a les nostres comarques.

Davant de tot això, estem a l'expectativa per veure quin serà el pròxim esdeveniment sobre aquest tema que, com molts d'altres relacionats amb el medi ambient, està resultant ser excessivament cançoner.

A.P.M.A.

% COMPOSICIO (en pes)



CARRIL BICI, JA!

Si bé a la darrera revista apuntàvem problemes polítics interns a l'equip de govern per entendre la prolongació de l'estancament del projecte Carril Bici, ara, aquest cop hem de parlar de problemes tècnics. Els primers semblen haver estat resolts, doncs hi ha esmorteïts però alentadors signes de desglaç després de més de quatre anys d'inoperància, mutisme i ambigüetats.

Els segons són els propis entrebancs del funcionament burocràtic de l'administració, que tot i així ens esperança (cautelament) doncs és senyal que el projecte s'està per fi començant a executar: s'està prenent contacte amb les associacions de veïns. Amb tot plegat el regidor de Via pública i medi ambient i el 'tècnic' de medi ambient van donar (19 d'abril al Consell de medi ambient i mitjans de maig al C. C. Sant Joan) la falsa data de començar a pintar a principis d'estiu. Ara, la pròxima data és per a principis de setembre, i és que el quadrienni s'acaba!. Obviament encara no ens han dit el subsegüent plaç, però no esperarem ni un ni l'altre: hi ha 1000 signatures i una enquesta favorables al Carril Bici.

JA N'HI HA PROU, demanem, reivindiquem i exigim el Carril Bici avui i funcional, no demà i electoral.

Pau Bernal

EL MONIATO

- 14-6-94 . Moniato a Robert Sanahuja, regidor de l'oposició a Vilanova i la Geltrú, en entrevista a Foc a l'Olla:

'Al Garraf hi ha pocs problemes ambientals.'

Aquest senyor proposa un Garraf de 300.000 habitants, i deu estar molt content perquè a l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, tant govern com oposició, també semblen estar-hi d'acord.

- 1994 . Moniato a la direcció general de Medi Natural de la Generalitat, per la següent conversa telefònica, després que membres de l'A.P.M.A. haguessin trobat un cèrvol en captivitat:

- APMA.- Que està permès tenir cèrvols en captivitat?

(després de passar per molts telèfons...)

- Generalitat.- Per què, quants en voldries tenir?

- 22-5-1994 . Moniato a Jordi Pujol, president de la Generalitat, per les següents declaracions:

EL PAÍS. (EFE). 22-5-94. Pujol critica que 'en nombre de la ecologia se pueda condenar a no vivir bien en Catalunya'

- 1994 . Moniato a Garriga-Canal Blau perquè amb la quantitat de cops que surt per la televisió municipal encara no han après que el GARRIGA NO ÉS TÈCNIC DE MEDI AMBIENT.

ENCARA NO ETS SOCI DE L'APMA?

Si et preocupa l'entorn ambiental, si vols rebre informació, si vols participar a les activitats de l'APMA, ... retalla o fotocopia el butlletí inferior i fes-lo arribar al TOC, C/Sant Sebastià, 11. Ens hi reunim els dissabtes de 19h a 21h.

Col·labora en la conservació del medi ambient.
Omple el butlletí i fes-lo arribar a:



C/ Sant Sebastià, 11, Vilanova i la Geltrú, 08800 Barcelona

BUTLLETÍ D'INSCRIPCIÓ

Destino col·laborar amb una aportació anual de:
 500 ptes. 1.000 ptes. ----- ptes.
 Nom i cognoms:

Destino col·laborar amb una aportació bianual de:
 1.000 ptes. 2.000 ptes. ----- ptes.
 Nom i cognoms:

Direcció: Núm.: Pis:
 C.P.: Població:
 Província/País: Data:
 Signatura:

FORMA DE PAGAMENT

Gir postal a A.P.M.A. c/ Sant Sebastià, 11 Vilanova i la Geltrú (08800 Barcelona)
 Ingress al compte n° 008-33000-04616-7 Caixa Penedès
 Xec nominatiu a favor d'APMA.
 Domiciliació bancària (recomanada) per la qual prego al Banc/ Caixa
 Domiciliada a: N°
 C.P.: Població:
 Província/País:
 Titular del compte/líbreta:
 D.N.I.:
 N° compte/líbreta:
 abonin al meu compte els rebuts que siguin presentats per l'associació A.P.M.A. al meu nom.
 Data: Signatura del titular
 de la líbreta o compte bancari

Paper reciclat

per. que no amb 'bici'?

A MÉS, A L'APMA US PODEM OFERIR



Adh. BICI...25 pts

NO ESCAMPEN NÉS LA TACA!

Adh. TACA...25 pts

I, a més, samarretes de l'APMA a 1000 peles. Si voleu qualsevol d'aquestes coses feu-nos arribar la conanda, així com un xec nominatiu a favor d'APMA.

LA CIUTAT DEL FUTUR: MEGÀPOLIS I LA GELTRÚ

L'Ajuntament està apunt d'aprovar un document que condicionarà totes les actuacions urbanístiques futures de la ciutat i, per tant, definiran la Vilanova i la Geltrú dels propers anys. Aquest document s'anomena: Criteris, objectius i solucions generals per la Revisió del Pla General d'Ordenació Urbana. Estarà sotmés a informació pública fins a finals de juliol, i tothom té dret a informar-se i a fer-hi suggeriments. És lamentable que davant d'un document tan important no hi hagi cap mena de debat ciutadà.

Un dels perills del sistema democràtic actual és que la gent política (ciutadania elegida pel poble) usurpi la capacitat de reflexionar i de decidir del propi poble. Els representants polítics s'autoatorguen la capacitat de prendre decisions d'un poble, convertint la voluntat ciutadana en mera

qüestió tècnica. És per això que el debat no és propiciat pels administradors del territori comú. I si ells no promouen el debat, en aquestes qüestions transcendents, estan incomplint les més bàsiques normes d'aprofundiment democràtic. No n'hi ha prou que hi hagin eleccions cada quatre anys, la democràcia és la participació directa del poble en la gestió, en la presa de decisions, en el control de l'administració dels propis béns.

La revisió del Pla sacralitza el creixement i no té en compte cap dels limitadors naturals: abastament d'aigua, tractament de residus (sòlids i líquids), ús racional de l'energia... Beneeix el Pla Territorial de Catalunya (fortament criticat per IC, a nivell nacional, i, paradoxalment, assumit pel govern de la nostra ciutat). La Revisió fixa una població màxima potencial per Vilanova i la Geltrú de 142.000 habitants. Això significa un augment de l'oferta de sòl i un abaratiment dels preus que tindrà com a conseqüència

l'absorció de població, d'altres llocs on el preu dels habitatges és més alt. A tot això hem de sumar-li la poca voluntat d'aixugar el dèficit històric de dotacions públiques (parcs, jardins, zones esportives i d'esbarjo, serveis culturals, educatius, assistencials, etc) que pateix el casc urbà de la nostra ciutat. La superfície destinada per aquestes dotacions hauria de ser,



segons la legislació vigent en matèria urbanística, de 36 metres quadrats per cada habitatge. Dons bé en el nostre casc urbà en té només 5.

En resum: la revisió del pla enforteix la tendència a la metropolització de la ciutat amb la Megàpolis (Barcelona), amb la paulatina conversió a ciutat-dormitori i amb la consegüent pèrdua d'identitat, i, per altra part, perpetua i accentua els forts dèficits en zones verdes i d'equipaments existents en les zones urbanes consolidades. I, finalment, no dóna cap garantia de preservació del nostre castigat medi natural i rural.

Respecte al capítol de la xarxa viària bàsica és lamentable veure com es fa una reserva de territori pel DESDOBLAMENT de la variant C-246, fet que hauria de fer replantejar el posicionament que algunes Associacions de Veïns defensaren durant el debat de l'Autopista. Això significa que l'autopista A-16 a més de ser antiecològica serà, també,

antieconòmica degut a la duplictat d'una infraestructura viària amb una mateixa finalitat d'ús per a la gent de Vilanova i la Geltrú.

L'ANTIC ABOCADOR A EXPOSICIÓ PÚBLICA

Paral·lelament a la Revisió (global) del Pla d'Ordenació Urbana, l'Ajuntament ha estat fent múltiples modificacions puntuals dels Criteris, Objectius i Solucions Generals per dur a terme aquesta revisió. Ens hem cansat de repetir que aquestes modificacions puntuals donaven una pèssima imatge ja que fan perdre qualsevol credibilitat d'una gestió global del territori.

L'enèsima modificació puntual del Pla General d'Ordenació Urbana

consisteix en la requalificació d'una zona que conté l'antic abocador de la carretera de Vilafranca. Es veu que volen sanejar l'abocador i fer-hi un jardí. Per més que s'intenti "sanejar" un abocador, les garanties de seguretat i salubritat del territori afectat mai podran ser totals, i no es aconsellable convertir-lo en dotació pública. Un abocador clausurat, segellat i "sanejat" necessita mig segle de controls periòdics que garantitzin la seva inocuitat.

Però hi ha pressa per part d'un Ajuntament que necessita trobar urgentment compensacions a l'irreversible impacte d'una autopista que afectarà greument al nostre territori, i així poder justificar el seu suport al projecte. Li voldran carregar la factura del "sanejament" a la constructora de l'autopista, i, d'aquesta manera, voldran quedar bé ells i quedar bé els altres. Tot plegat, un engany.

Jaume Marsé i Ferrer

LA RECOMANACIÓ

Títol: **ECOLOGIA**

Editorial: **Planeta**

Autor: **Ramon Margalef. 1992**

És un llibre de divulgació del funcionament dels ecosistemes i algun dels efectes de l'activitat de l'home sobre aquests. El nivell d'enteniment és mitjà. Comença per introduir-nos alguns conceptes generals sobre evolució, ecologia i a continuació entra a analitzar aspectes de la dinàmica d'ecosistemes, finalment, ens dóna exemples de la interacció home-natura. Amb els coneixements exposats aquest llibre ens estimula a plantejar-nos moltes qüestions en cada un dels temes que tracta.

Ramon Margalef ha destacat en la formulació de models matemàtics per a estudiar la dinàmica d'una població, també han destacat els seus treballs sobre plàncton, ecosistemes, limnologia i biocenologia.

BREUS

- Voluntaris sense instruccions.

Volem fer notar la falta d'organització que va haver-hi a l'extinció de l'incendi del Parc Natural del Garraf. Coneixem casos de persones que van estar voltant per varis fronts durant tota una tarda sense que els bombers els hi donessin cap instrucció per intentar apagar les flames.

En canvi el darrer foc causat per la fàbrica pirotècnica de Canyelles va caracteritzar-se per una increïble falta de mitjans i efectius (bombers, cubes, aigua, suport aeri,...)

- Una altra matança de braus a la Collada

Sota el pretexte de la cultura s'ha organitzat una altra matança de braus a la Collada, autoritzada per totes les administracions. L'A.P.M.A., com l'any passat, s'hi oposarà.

- Pujol inaugura la paperera San Marco, il.legal i sense permisos de la Generalitat (Informa ADEMA)

Que la màxima autoritat política de Catalunya inauguri la multinacional Paperera San Marco, instalada a Mediona de forma il.legal i amb tot un seguit d'irregularitats que fan més que sospitar dels polítics d'aquest país, se'n dedueixen dues coses possibles:

- Consell de Medi Ambient...funcionalitat nul.la

A l'A.P.M.A. creiem que és positiu formar part dels (pocs) òrgans de participació popular que hi ha als municipis, per bé que, avui per avui, els Ajuntaments no prenguin les seves decisions com a vinculants.

És per això que es va entrar al Consell de Medi Ambient, que a més oferia la interessant possibilitat d'aportar punts al Ple municipal perquè es sotmetessin a votació. Això es va fer amb el tema de la injustificable extracció de sorra a Sitges per part del MOPTMA. Tot correcte (alta burocratització i ineficàcia, apart) fins que el punt que havia d'anar al Ple (C.M.A. 14-7-94) era el de l'Autopista, o per extensió qualsevol altre en que el govern no estigui d'acord. Es van treure de la màniga que tot punt abans d'anar al Ple ha de passar per la Comissió de Govern (FILTRE), que si hi està d'acord passa, i sinò, no passa.

L'ULL DEL MUSSOL

